II

(Πράξεις για την ισχύ των οποίων δεν απαιτείται δημοσίευση)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 25ης Ιουνίου 1986

σχετικά με ενίσχυση που χορηγείται από τη γερμανική κυβέρνηση στις οργανώσεις των παραγωγών στους τομείς της αλιείας

(Το κείμενο στη γερμανική γλώσσα είναι το μόνο αυθεντικό)

(86/561/ΕΟΚ)

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 93 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιο,

τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81 του Συμβουλίου της 29ης Δεκεμβρίου 1981 περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας [1], όπως τροποποιήθηκε από την πράξη προσχώρησης της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, και ιδίως το άρθρο 28,

αφού κάλεσε τους ενδιαφερόμενους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 93 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιό της συνθήκης [2],

Εκτιμώντας ότι:

I

Κοινοποίηση και περιγραφή της ενίσχυσης

Με επιστολές της μόνιμης αντιπροσωπείας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες της 8ης Ιουλίου και 22ας Οκτωβρίου 1982, η γερμανική κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 93 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΟΚ, την πρόθεσή της να μετατρέψει σε επιδοτήσεις τα δάνεια που προορίζονται για τη σταθεροποίηση της αγοράς και που χορηγήθηκαν στις οργανώσεις των παραγωγών αλιείας μικρής κλίμακας και παράκτιας αλιείας για το 1975 και 1976.

Πρόκειται για ένα μέτρο ενίσχυσης που εντάσσεται στην κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα των προϊόντων αλιείας. Το άρθρο 6 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 100/76 του Συμβουλίου περί κοινής οργάνωσης αγορών στον τομέα των προϊόντων αλιείας [3] και το άρθρο 6 παράγραφος 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81 που τον αντικατέστησε προβλέπουν ότι τα κράτη μέλη μπορούν να χορηγούν στις οργανώσεις των παραγωγών άμεσα ή μέσω πιστωτικών ιδρυμάτων, ενισχύσεις υπό μορφή δανείων υπό ειδικούς όρους, που προορίζονται για την κάλυψη ενός μέρους των προβλεπόμενων δαπανών για τις παρεμβάσεις στην αγορά που αναφέρονται στο άρθρο 8 ή 9 των κανονισμών αυτών, δηλαδή τα μέτρα απόσυρσης από την αγορά. Το 1975 και 1976, τέσσερις γερμανικές οργανώσεις παραγωγών αλιείας με μικρά σκάφη έλαβαν, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου αυτού χορηγούμενα δάνεια συνολικού ύψους 4 500 000 γερμανικών μάρκων. Τα δάνεια αυτά έπρεπε να επιστραφούν από το 1979 σε δέκα ίσες ετήσιες δόσεις, με επιτόκιο 2 και 4 %. Πολλές από τις οργανώσεις των παραγωγών δεν μπόρεσαν να συνεχίσουν την αποπληρωμή λόγω των ειδικών οικονομικών προβλημάτων του τομέα.

Η γερμανική κυβέρνηση ήταν έτοιμη να αρνηθεί την καταβολή των οφειλών από τα δάνεια αυτά (3 150 000 γερμανικά μάρκα) υπό τον όρο ότι όλες οι οργανώσεις παραγωγών αλιείας με μικρά σκάφη θα προέβαιναν στην από κοινού εμπορία, των προϊόντων τους. Τα σχέδια των συμβάσεων, σχετικά με τη μετατροπή σε επιδοτήσεις των ποσών που εξακολουθούν να οφείλονται βάσει των δανείων, προέβλεπαν ότι οι οργανώσεις των παραγωγών που θα αποχωρούσαν από την κοινή εμπορία, θα ήταν υποχρεωμένες να καταβάλουν το υπόλοιπο της οφειλής μέχρι το 1989. Το υπόλοιπο αυτό υπολογίζεται με βάση το ένα έβδομο ανά

[1] ΕΕ αριθ. L 379 της 31. 12. 1981, σ. 1.
[2] ΕΕ αριθ. C 57 της 2. 3. 1983, σ. 6.
[3] ΕΕ αριθ. L 20 της 28. 1. 1976, σ. 1.

εναπομένον έτος του ποσού της οφειλής κατά τη στιγμή της θέσης σε ισχύ των συμβάσεων.

Η ενίσχυση αυτή υπάγεται στα άρθρα 92, 93 και 94 της συνθήκης ΕΟΚ βάσει των διατάξεων του άρθρου 28 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81.

Εξέταση της Επιτροπής

Μετά από μια πρώτη εξέταση, η Επιτροπή έκρινε ότι η αρχή της από κοινού εμπορίας των αλιευτικών προϊόντων συμβιβάζεται με τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81, αλλά το προτεινόμενο μέτρο για την υλοποίηση της εμπορίας αυτής, δηλαδή η μετατροπή σε επιδοτήσεις των δανείων υπό ειδικούς όρους δεν προβλέπονται από τον κανονισμό περί κοινής οργάνωσης αγορών. Αυτή η κοινή οργάνωση αγοράς έχει περιοριστικό χαρακτήρα και κάθε μη προβλεπόμενη ενίσχυση μπορεί να εμποδίσει τη σωστή λειτουργία της. Η θέση της σε ισχύ αποτελεί ως εκ τούτου παράβαση των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού.

Η Επιτροπή αποφάσισε λοιπόν να κινήσει τη διαδικασία εξέτασης του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΟΚ και με επιστολή της 23ης Δεκεμβρίου 1982, κάλεσε τη γερμανική κυβέρνηση να υποβάλει τις παρατηρήσεις της.

II

Παρατηρήσεις των ενδιαφερομένων

Πολλά κράτη μέλη, καθώς και μια οργάνωση παραγωγών, υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους στην Επιτροπή. Τα κράτη μέλη αυτά και η επαγγελματική οργάνωση συμφωνούν με την εκτίμηση της Επιτροπής.

Παρατηρήσεις της γερμανικής κυβέρνησης

Στην απάντησή της προς την Επιτροπή, στις 25 Ιανουαρίου 1983, η γερμανική κυβέρνηση διατύπωσε τις ακόλουθες παρατηρήσεις:

1. Δεν πρόκειται για τη χορήγηση πρόσθετων χρηματοδοτικών μέσων στις εν λόγω οργανώσεις παραγωγών, αλλά αποκλειστικά για την καταργηση της αποπληρωμής των δανείων που χορηγήθηκαν στο παρελθόν και από τα οποία το ένα τρίτο έχει ήδη εξοφληθεί. Μια παρόμοια απαλλαγή από την αποπληρωμή των ετήσιων δόσεων των χορηγηθέντων δανείων επιτρέπεται υπό όρους πολύ αυστηρούς που ορίζονται από τη νομοθεσία σχετικά με τον προϋπολογισμό του Bund. Το άρθρο 59 παράγραφος 1 σημείο 3 του οργανικού νόμου για τον ομοσπονδιακό προϋπολογισμό παραχωρεί στις αρμόδιες αρχές το δικαίωμα να μεταθέσουν σε μεταγενέστερο χρόνο τις απαιτήσεις, όταν η είσπραξη στη συγκεκριμένη περίπτωση μπορεί να έχει ιδιαίτερα δυσμενείς συνέπειες για τον οφειλέτη.

2. Η Επιτροπή αναγνώρισε ότι ο επιδιωκόμενος στόχος από το εν λόγω μέτρο, δηλαδή η από κοινού εμπορία των προϊόντων των ενδιαφερόμενων οργανώσεων συμφωνεί με τους στόχους της κοινής οργάνωσης αγορών.

3. Τα δάνεια υπό ειδικούς όρους που προβλέπονται στο άρθρο 6 παράγραφος 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81 καθορίζονται με ένα πολύ γενικό τρόπο και μια χρονική μετάθεση της υποχρέωσης αποπληρωμής που θα παραχωρείται για να μην κινδυνεύσει ο οφειλέτης, θα μπορεί να συμπληρωθεί στους ειδικούς όρους των δανείων αυτών. Εξάλλου, η διάταξη αυτή δεν ορίζει κανένα απόλυτο όριο όσον αφορά την ενίσχυση, γιατί οι προβλεπόμενες δαπάνες της παρέμβασης που θα καλυφθούν χάρη στην ενίσχυση, τουλάχιστον εν μέρει, θα πρέπει μόνο να εκτιμηθούν. Επιπλέον, δεν επιβάλλει κανένα περιορισμό όσον αφορά το ποσοστό της επιδότησης επιτοκίου, τον αριθμό των ετών χρονικής μετάθεσης της αποπληρωμής ή τις προθεσμίες αποπληρωμής του δανείου, Κατά συνέπεια, είναι δυνατό να χορηγηθούν δάνεια τα οποία με ίση κάλυψη των δαπανών παρέμβασης και ίδιους όρους αποπληρωμής, θα αντιπροσώπευαν ισοδύναμο επιδότησης ανώτερο από το ποσό στη συγκεκριμένη περίπτωση.

4. Το εν λόγω μέτρο θα έχει διαρθρωτικό χαρακτήρα λόγω των σταθερών επιπτώσεών του στη βελτίωση των διαρθρώσεων εμπορίας των αλιευτικών προϊόντων, δεδομένου ότι η χρονική μετάθεση της οφειλής συνδέεται με την υποχρέωση των οργανώσεων των παραγωγών να εμπορεύονται από κοινού χωρίς χρονικούς περιορισμούς. Η μη τήρηση της υποχρέωσης αυτής συνεπάγεται αίτηση επιστροφής του δανείου και συνεπώς ακύρωση της χρονικής μετάθεσης. Ο διαρθρωτικός στόχος του μέτρου που υποχρεώνει τη δικαιούχο οργάνωση να υιοθετήσει στάση σύμφωνη με την κοινή οργάνωση αγορών στον τομέα των προϊόντων αλιείας θα επιτυγχάνεται συνεπώς με περιορισμένα μέσα και θα διασφαλίζεται από την ανάληψη αυστηρής υποχρέωσης. Οι διαρθρωτικές συνέπειες του μέτρου θα επιτρέψουν την προσφυγή στο άρθρο 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΟΚ. Η νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σύμφωνα με την οποία οι κρατικές ενισχύσεις που δεν προβλέπονται στο πλαίσιο των υπαρχουσών οργανώσεων είναι ασυμβίβαστες προς τη συνθήκη αναφέρεται στις ενισχύσεις που αφορούν τα προϊόντα και όχι εκείνες που προορίζονται για τη βελτίωση των διαρθρώσεων παραγωγής και εμπορίας.

5. Σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές για τη χορήγηση ενίσχυσης στην αγορά καυσίμων για τη θέρμανση των θερμοκηπίων, η Επιτροπή δεν είναι αντίθετη σε παρόμοιες ενισχύσεις, αν ληφθεί υπόψη ο διαρθρωτικός τους στόχος αν και πρόκειται για ενισχύσεις στη λειτουργία που εντάσσονται στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1035/72 του Συμβουλίου περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα των οπωροκηπευτικών [1].

6. Τα άρθρα 8 και 9 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 101/76 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα της αλιείας [2] επιτρέπουν στα κράτη μέλη να χορηγούν χρηματοδοτικές ενισχύσεις που συμβάλλουν στην προσαρμογή των όρων παραγωγής και εμπορίας ανάλογα με τις απαιτήσεις της αγοράς. Τα

[1] ΕΕ αριθ. L 118 της 20. 5. 1972, σ. 1.
[2] ΕΕ αριθ. L 20 της 28. 1. 1976, σ. 19.

άρθρα αυτά δεν καλύπτουν μόνο τις ενισχύσεις στις επενδύσεις, αλλά και άλλες ενισχύσεις που αποβλέπουν στους ίδιους στόχους.

Συνεπώς, η γερμανική κυβέρνηση θεωρεί ότι η εν λόγω ενίσχυση μπορεί να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με την κοινή αγορά σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΟΚ.

Σε μια συμπληρωματική ανακοίνωση της 14ης Μαΐου 1984, απαντώντας σε επιστολές της Επιτροπής της 17ης Νοεμβρίου 1983 και της 26ης Απριλίου 1984, οι γερμανικές αρχές έδωσαν πρόσθετες πληροφορίες για την οικονομική κατάσταση των εν λόγω οργανώσεων παραγωγών για να αποδείξουν ότι η αποπληρωμή των δαπανών δεν θα επιτρέψει στις οργανώσεις αυτές να συνεχίσουν τις δραστηριότητές τους, καθώς και για τις νομικές συνέπειες που θα έχει για τους συνεταιρισμούς — που αποτελούν το νομικό τύπο των εν λόγω οργανώσεων παραγωγών — που δεν θα μπορούν πλέον να πληρώσουν τα χρέη τους. Σύμφωνα με τους ισολογισμούς τους οι εν λόγω οργανώσεις αγορών δεν θα μπορούν πλέον να εγγυώνται τη συνέχιση των οικονομικών δραστηριοτήτων τους σε περίπτωση αποπληρωμής των εν λόγω δανείων. Επιπλέον, σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία που εφαρμόζεται στους συνεταιρισμούς η διαδικασία πτώχευσης αρχίζει τη στιγμή της υπερχρέωσης , κατάσταση στην οποία βρίσκονται όλες οι δικαιούχες οργανώσεις των εν λόγω ενισχύσεων.

III

Νομική εκτίμηση

Κατά την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 93 παράγραφος 2, κατά της εν λόγω ενίσχυσης, η Επιτροπή είχε αναφέρει ότι ο στόχος που επιδιώκει το εν λόγω μέτρο ενίσχυσης φαίνεται ότι ευνοεί την ανάπτυξη της αγοράς, στόχο στον οποίο εξάλλου αποβλέπει και η κοινή οργάνωση αγορών, αλλά το μέσο που λήφθηκε υπόψη από τη γερμανική κυβέρνηση για την υλοποίησή του δεν ήταν σύμφωνο με τους όρους του άρθρου 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81. Οι συνεδριάσεις μεταξύ των γερμανικών υπηρεσιών και των υπηρεσιών της Επιτροπής, καθώς και ανταλλαγή επιστολών μεταξύ της γερμανικής κυβέρνησης και της Επιτροπής, δεν οδήγησαν σε διαφορετική λύση από εκείνη που προτείνεται με την κοινοποίηση. Υπό τους όρους αυτούς, η γερμανική κυβέρνηση αποφάσισε να χορηγήσει προσωρινά την εν λόγω ενίσχυση: στις συμβάσεις με τις οργανώσεις των παραγωγών προστίθεται ρήτρα που προβλέπει την ακύρωση της ανάληψης υποχρέωσης της γερμανικής κυβέρνησης να παραιτηθεί από την αποπληρωμή των δανείων, στην περίπτωση που η Επιτροπή θα εξέδιδε απόφαση για το ασυμβίβαστο της εν λόγω ενίσχυσης.

Ο κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81 προβλέπει στο άρθρο 6 παράγραφος 4 ότι κατά τη διάρκεια των πέντε πρώτων ετών από τη δημιουργία των ταμείων παρεμβάσεως που αναφέρονται στο άρθρο 9 του κανονισμού αυτού (χρηματοδότηση των μέτρων απόσυρσης) τα κράτη μέλη δύνανται να χορηγούν στις οργανώσεις παραγωγών, άμεσα ή μέσω πιστωτικών ιδρυμάτων ενισχύσεις υπό μορφή δανείων υπό ειδικούς όρους με σκοπό να καλύψουν ένα μέρος των προβλεπόμενων εξόδων σχετικά με τις αναφερόμενες στο άρθρο 9 παρεμβάσεις στην αγορά. Η γερμανική ενίσχυση αφορά αντίθετα τη μετατροπή σε μη επιστρεπτέες ενισχύσεις των δανείων που χορηγήθηκαν στους παραγωγούς της αλιείας με μικρά σκάφη το 1975 και 1976.

Δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη η ευρεία ερμηνεία της έκφρασης «ειδικοί όροι» για τα προαναφερθέντα δάνεια που καλύπτει τη χρονική μετάθεση της υποχρέωσης αποπληρωμής, γιατί θα απέχει από την έννοια του όρου «δάνειο». Πράγματι, η κοινοτική ρύθμιση προβλέπει τη χορήγηση δανείου και υπό τον όρο ευνοϊκής αποπληρωμής — για να καλυφθεί ένα τμήμα των προβλεπόμενων εξόδων για τις παρεμβάσεις στην αγορά και που αναφέρονται στο άρθρο 9 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81. Ως εκ τούτου, μια σύγκριση του ποσού της ενίσχυσης, σε ισοδύναμο επιδότησης, υπό μορφή δανείων με μειωμένο επιτόκιο, με ενδεχομένως το ίδιο ποσό, υπό μορφή άμεσης επιδότησης αποκλείεται γιατί η ολική παραίτηση από την αποπληρωμή ενός δανείου ισοδυναμεί με τη χορήγηση μιας νέας μη επιστρεπτέας επιδότησης. Ως εκ τούτου θα αποτελεί άμεση ενίσχυση στις οργανώσεις των παραγωγών αντίθετα προς τις περιοριστικές διατάξεις του άρθρου 6 παράγραφος 4 του εν λόγω κανονισμού. Εξάλλου, τα αρχικά δάνεια είχαν χορηγηθεί υπό το καθεστώς είτε του άρθρου 6 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2142/70 [1] είτε του άρθρου 6 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 100/76, που αντικαταστάθηκε από το άρθρο 6 παράγραφος 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81, που προβλέπουν χρονικό περιορισμό για την υλοποίηση της δράσης αυτής, δηλαδή τα πέντε χρόνια μετά τη δημιουργία των ταμείων παρέμβασης που αναφέρονται στα άρθρα 7 και 8 αντίστοιχα. Η μετατροπή σε επιδοτήσεις των δανείων αυτών, στη συνέχεια, πρέπει να θεωρηθεί σαν νέα ενίσχυση που έχει κατά αρχήν τον ίδιο στόχο, δηλαδή την κάλυψη ενός μέρους των προβλεπόμενων εξόδων για τις παρεμβάσεις στην αγορά για τις αποσύρσεις, αλλά των οποίων η χορήγηση το 1983, υπερέβαινε το προσωρινό όριο και αποτελούσε μόνο για το ρόλο αυτό παράβαση των εν λόγω κανονισμών.

Η εν λόγω ενίσχυση δεν μπορεί να θεωρηθεί ενίσχυση διαρθρωτικού χαρακτήρα με μόνιμες επιπτώσεις για τη βελτίωση των διαρθρώσεων εμπορίας των αλιευτικών προϊόντων. Ο επιδιωκόμενος στόχος ήταν η από κοινού εμπορία των προϊόντων των δικαιούχων οργανώσεων παραγωγών. Ο στόχος αυτός αν και επιδιώκεται στα πλαίσια της κοινής οργάνωσης αγορών δεν καλύπτεται από τις κατηγορίες μέτρων που αναφέρονται από το άρθρο 9 δεύτερη περίπτωση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 101/76 σχετικά με την προσαρμογή των όρων εμπορίας ιδίως μέσω της ανάπτυξης εγκαταστάσεων διατήρησης και αναγκαίας επεξεργασίας για την ενίσχυση της αποτελεσματικότητας της δράσης των οργανώσεων παραγωγών.

[1] ΕΕ αριθ. L 236 της 27. 10. 1970, σ. 5.

Η από κοινού εμπορία που αναφέρεται εδώ αποτελεί μέρος των κανονιστικών μέτρων εμπορίας που απαιτούν ενδεχομένως τη δημιουργία νέας οργανωτικής διάρθρωσης που είναι δυνατό να πρωθηθεί από τις ενισχύσεις που προβλέπονται στο άρθρο 6 του κανονισμού για την κοινή οργάνωση αγορών. Η εν λόγω ενίσχυση δεν έχει άμεση σχέση με την από κοινού εμπορία αλλά αποσκοπεί στην αποκατάσταση της οικονομικής θέσης των οργανώσεων των παραγωγών διευκολύνοντας έτσι τη δημιουργία νέων οργανωτικών δομών όπως για παράδειγμα η από κοινού εμπορία, οι γερμανικές αρχές επικαλούνται τη σχέση μεταξύ της ενίσχυσης και της εν λόγω εμπορίας για να δικαιολογήσουν το «διαρθρωτικό» χαρακτήρα του μέτρου αλλά ούτε για τη χορήγηση ούτε για το ποσό της ενίσχυσης υπάρχει βάση που να επιτρέπει τη σύγκριση με το (ενδεχόμενο) κόστος της δημιουργίας της κοινής εμπορίας.

Η αναφορά στις κατευθυντήριες γραμμές για τη χορήγηση της ενίσχυσης στην αγορά καυσίμων για τη θέρμανση των θερμοκηπίων δεν είναι βάσιμη στη συγκεκριμένη περίπτωση. Στην παραγματικότητα επρόκειτο για περιορισμένη χρονική άδεια με αυστηρούς όρους για να μπορέσει να προσαρμοστεί ο τομέας της ανθοκαλλιέργειας στις σημαντικές αυξήσεις των τιμών του πετρελαίου. Η προσωρινή άδεια αυτή προβλεπόταν εξάλλου και για τον τομέα της αλιείας. Η ενίσχυση αυτή στη λειτουργία αφορά το στάδιο της παραγωγής και αποβλέπει στο να μετριάσει τις συνέπειες της ξαφνικής αύξησης της τιμής παραγωγής, πράγμα που δεν μπορεί να γίνει με τη λήψη των αναγκαίων διαρθρωτικών μέσων, γιατί τα αποτελέσματά τους γίνονται αισθητά μακροπρόθεσμα. Δεν υπάρχει άμεση σχέση με την εμπορία των εν λόγω προϊόντων και η ενίσχυση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ενίσχυση στην εμπορία που παρεμβαίνει άμεσα μαζί με την κοινή οργάνωση αγορών.

Η μετατροπή των δανείων σε επιδοτήσεις δεν μπορεί λοιπόν να ληφθεί υπόψη για την αξιολόγηση των αυστηρών όρων χορήγησης ορισμένων ενισχύσεων στις οργανώσεις παραγωγών που προβλέπονται στο άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3796/81. Η μετατροπή έχει άμεσες συνέπειες στην οικονομική κατάσταση των οργανώσεων των παραγωγών αλιείας με μικρά σκάφη στη Γερμανία, κυρίως όσον αφορά τη δυνατότητα στήριξης των τιμών αυτόνομης απόσυρσης γιατί τα ταμεία παρέμβασης κάθε οργάνωσης τροφοδοτούνται έμμεσα από τη μη αποπληρωμή των δανείων. Τα ταμεία παρέμβασης που κανονικά τροφοδοτούνται από εισφορές που υπολογίζονται βάσει των ποσοτήτων που έχουν πωληθεί δικαιούνται χρηματοδοτικής αντιστάθμισης με δημόσια κεφάλαια. Η δυσχερής οικονομική κατάσταση των οργανώσεων αυτών κατά τη χορήγηση της ενίσχυσης δεν δικαιολογεί τη χορήγηση ενίσχυσης αντίθετης προς τις διατάξεις της ρύθμισης για την κοινή οργάνωση αγορών.

Εξάλλου, πρέπει να αναφερθεί ότι οι οργανώσεις παραγωγών που δικαιούνται την ενίσχυση αυτή επωφελήθηκαν από το καθεστώς χρηματοδοτικής αντιστάθμισης για τις αποσύρσεις που προβλέπονται από την κοινοτική ρύθμιση. Η ενίσχυση της ανταγωνιστικής τους θέσης μπορεί να έχει αρνητική επίπτωση για τη δυνατότητα να στραφούν προς τους στόχους που επιδιώκει η κοινή οργάνωση αγορών, δηλαδή την ώθηση για καλύτερη προσαρμογή της προσφοράς στις ανάγκες της αγοράς. Εξάλλου, αποτελεί διακριτική μεταχείριση εις βάρος των ανταγωνιστικών οργανώσεων παραγωγών που δεν είχαν τα ίδια οικονομικά πλεονεκτήματα.

Η ενίσχυση της ανταγωνιστικής θέσης έχει συνεπώς αρνητικές συνέπειες για τους παραγωγούς των άλλων κρατών μελών, γιατί η γερμανική αγορά τροφοδοτείται κατά ένα τέταρτο από τα δικά της αλιεύματα, ενώ κατά το ήμισυ περίπου από εισαγωγές με προέλευση άλλα κράτη μέλη. Η Γερμανία εξάγει το ήμισυ περίπου της παραγωγής της και τα τρία τέταρτα από αυτό προς άλλα κράτη μέλη (1984).

IV

Η χορήγηση της ενίσχυσης υπό μορφή μη αποπληρωμής των δανείων στις οργανώσεις των παραγωγών θέτει σε κίνδυνο τη σωστή λειτουργία της κοινής οργάνωσης αγορών και παραβλάπτει τους επιδιωκόμενους στόχους. Αποτελεί παράβαση του κοινοτικού δικαίου.

Το εν λόγω μέτρο, επειδή είναι μέτρο χρηματοδοτικής στήριξης μέσω των κοινοτικών πόρων και ενισχύει την ανταγωνιστική θέση των γερμανικών παραγωγών έναντι των παραγωγών των άλλων κρατών μελών, αποτελεί κρατική ενίσχυση ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΟΚ. Καμία από τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 92 παράγραφος 2 της συνθήκης (ΕΟΚ) δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω.

Όσον αφορά τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στην παράγραφο 3 του άρθρου 92 της συνθήκης ΕΟΚ, είναι πάγια νομολογία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όταν η Κοινότητα έχει θεσπίσει ρύθμιση περί κοινής οργάνωσης αγοράς σ' ένα συγκεκριμένο τομέα να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να μη θεσπίζουν μέτρα που θα μπορούσαν να αποτελούν παρέκκλιση ή να θίγουν την κοινή οργάνωση αγοράς, λαμβανομένων υπόψη όχι μόνο των ρητών διατάξεων αλλά και των στόχων της ρύθμισης. Από τις σκέψεις που αναπτύχθηκαν παραπάνω προκύπτει ότι το εν λόγω μέτρο θίγει την κοινή οργάνωση αγοράς στο συγκεκριμένο τομέα και αποτελλεί ως εκ τούτου μέτρο που είναι αντίθετο προς το κοινοτικό δίκαιο. Κατά συνέπεια, ένα τέτοιο μέτρο σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να απολαύει των παρεκκλίσεων που προβλέπονται στην παράγραφο 3 του άρθρου 92 της συνθήκης ΕΟΚ [1].

Για να εξασφαλιστεί η τήρηση του κοινοτικού δικαίου, το εν λόγω μέτρο εφόσον δεν έχει ήδη καταργηθεί από τη γερμανική κυβέρνηση πρέπει να καταργηθεί αμέσως.

[1] Απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Ιανουαρίου 1975 στην υπόθεση 51/74 Hulst/Produktschap voor Siergewassen, Συλλογή 1975 σ. 79.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Μαρτίου 1984 στην υπόθεση 169/82, Επιτροπή κατά Ιταλίας. Συλλογή 1984 σ. 1603.

Η παρούσα απόφαση δεν προδικάζει τα συμπεράσματα στα οποία ενδεχομένως θα καταλήξει η Επιτροπή σχετικά με την επιστροφή της ενίσχυσης από τους δικαιούχους καθώς και με τη χρηματοδότηση της κοινής αλιευτικής πολιτικής από ΕΓΤΠΕ,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Η ενίσχυση της γερμανικής κυβέρνησης στους παραγωγούς υπερπόντιας αλιείας μικρής κλίμακας της παράκτιας αλιείας υπό μορφή μετατροπής σε επιδοτήσεις των χορηγούμενων δανείων που προορίζονται για τη σταθεροποίηση της αγοράς δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 92 της συνθήκης ΕΟΚ και πρέπει να καταργηθεί.

Άρθρο 2

Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ενημερώνει την Επιτροπή εντός προθεσμίας ενός μηνός από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης για τα μέτρα που έλαβε για να συμμορφωθεί με τις διατάξεις του άρθρου 1.

Άρθρο 3

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Βρυξέλλες, 25 Ιουνίου 1986.

Για την Επιτροπή

António CARDOSO E CUNHA

Μέλος της Επιτροπής